

Előszó

„Sic itur ad astra” – „Így jutunk a csillagokig”. Blaskó Béla ny. rendőr vezérőrnagy, egyetemi tanár életműve több értelemben is a csillagokig ível, s olyan életpályát jelent, amely bizonyítja, hogy a tehetség, a kitartás és a szorgalom meghozza gyümölcsét.

Talán közismert az Ünnepelet repülés iránti szenvedélye, amellyel ha nem is jutott a csillagokig, de sokunknál bizonyosan közelebb került a csillagokhoz. Bár az élet végül másfelé sodorta, de e szenvedélye életének meghatározó részévé vált. Olykor a repülés magányában elmélkedik, olykor barátai társaságában kapcsolódik ki. Bármelyik is legyen soron, soha nem teher számára a repülés.

Az 1960-as évek végén még ő sem sejtette, hogy hamarosan olyan útra lép, amelyen a csillagok későbbi pályafutását végigkövetik. Egy kis kerülővel ugyan, de 1973-ban rátalált arra a hivatásra, amelyet ma is szenvedélyének tekint: ekkor nevezték ki rendőr őrmesterré. Első szolgálati helyén, a Mosonyi utcában, még nem tudhatta, hogy a ranglétrát végigjárva – ez alól csupán a hadnagyi rendfokozat kivétel, hiszen a Rendőrtiszti Főiskola kitüntetéses minősítésű diplomájával együtt járt a főhadnagyi előléptetés –, 1999-ben dandártábornokká, 2003-ban vezérőrnaggyá nevezi ki hazánk köztársasági elnöke. A rómaiak egyik mondása volt: „integer ex integris”, azaz jeles ember jelesen cselekszik. A kitartó szorgalom mellett a hivatás szolgálatának tapasztalata, a szakmaszeretet és a tudomány formálta és formálja tevékenységét.

Az ifjú őrmesterből tiszt lett, s első tiszti rendfokozatba kinevezésével élete is megváltozott: a kevesek számára kínáló lehetőséget megragadva, alma materében, a Rendőrtiszti Főiskolán kezdte meg oktatói pályafutását. Itt is eljutott a csillagokig: 2009-ben egyetemi tanári kinevezést kapott.

Az „utcán” eltöltött évek is közrejátszhattak abban, hogy az Ünnepelet a büntetőjog iránt kezdett el érdeklődni, amelyet máig szívügyének tekint. Tanított akkor is, amikor a Rendőrtiszti Főiskola vezetőjeként kellett megküzdeni a folyamatosan változó világ számos kihívásával. Hallgatók ezreit oktatta, nevelte büntetőjogra, etikára, a rendészet alapjaira, s teszi ezt ma is. Számos tankönyv szerzője és szerkesztője, amelyek a tudomány és a gyakorlat számára egyaránt utat mutatnak. A büntetőjog iránti szeretete vezette Debrecenbe is, amikor az akkor még Jog- és Államtudományi Intézet – ma már Állam- és Jogtudományi Kar – igazgatója invitálásának engedve elvállalta a Büntetőjogi és Kriminológiai Tan-

szék vezetését, amelyet közel 10 éven keresztül irányítva stabilitást hozott az akkor még csak formálódó intézmény büntetőjogi képzésébe. Gregoriusi mondás, hogy „a jó élet tudomány nélkül tetszésre talál, de az élet tudomány nélkül nem teljes”. (Vita bona sine doctrina gratiam habet, doctrina sine vita integritatem non habet.) Ez nem zárja ki az egymásra utaltságukat, az együttgondolkodásukat, egymás segítségét, ami nélkül nem látszik lehetőség az előrelépésre, és amiért az Ünnepelet oly sokat tett és tesz, szélesíti az elmélet és a gyakorlat közötti hidat.

„Lentről” indult és „magasra” jutott élete több területén. A rendőri hivatástól soha nem szakadt el, miként az oktatói pályától sem. Egykori hallgatói közül sokan szintén csúcsra értek, mások az élet távoli területeire vetődtek, de Tábornok Úr személye mindvégig összeköti őket. A hallgatók, a kollégák iránti szeretetét sokan láthattuk és tiszteljük. Antoine de Saint-Exupéry – aki szintén repülő is volt – 1936-ban írta, hogy „amit másokért alkottunk, tettünk, az megmarad”. Másik közismert művében pedig úgy fogalmazott, hogy „jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.”

„Per aspera ad astra” – „Göröngyös az út a csillagokig”. Keveseknek adatik meg, hogy életükben nehézségek nélkül jussanak a csúcsra. Az Ünnepelet sem tartozott e kevesek közé. A csillagokig tartó útra olykor árnyék vetült, s az élet megmutatta számára mogorva arcát is...

A tudomány sohasem a könnyebb élet választása. A tudomány embere a szellemi világ gazdagságát választotta hivatásul, számára a megértés bizonyosságát keresni belső késztetéssé vált. Így soha nem vesztette el reményét és kitartását, amelyek végül utat nyitottak számára a megbecsüléshez, a tisztelethez és az elismeréshez. Ezek hol hallgatói, munkatársai tisztelgésében, hol előljárói döntéseiben, hol családjá, barátai mosolyában öltöttek, öltének testet. Humorát – bármilyen beosztásban is dolgozott – mindig „magánál tartotta”, s hozott oly sokszor jókedvet napjainkba. Gyakran jelenik meg egy-egy történetben is derűje, amelyből sokat megtudhatunk a negyvenéves pályafutásáról: a büntetőjog és a rendészeti felsőoktatás örök változásáról éppúgy, mint a mindennapok küzdelmeiről.

Tisztelt Tábornok Úr! Tisztelt Professzor Úr!

Mi mást kívánhatnánk: erőt, egészséget!

A szerkesztők